

[Arne Bjerregaard]

dele i pakken, bl. a. de her fremsatte forslag, for som på så mange andre områder er det da de givne forudsætninger, som er bestemte for, om man kan tage en bestemt stilling. Ændres forudsætningen, vil stillingen til den givne sag selvfølgelig også blive en anden.

Vi er positive over for forhandling om hele dette lovkompleks, som regeringen har fremlagt, men det er ganske umuligt for os at tage stilling til enkelte dele uden at vide, hvilken skæbne de øvrige forslag får i dette ting. Derfor må jeg sige, at på nuværende tidspunkt finder kristeligt folkeparti det ikke muligt at sige, hvilken stilling vi måtte have til disse lovforslag. Det afhænger fuldstændig af, hvorledes stillingen fra flertallet her i tinget bliver til øvrige forslag, der skal behandles i dette ting.

Alfred Hansen (DR):

Jeg skal forsøge, om jeg kan præcisere retsforbundets holdning lidt klarere end repræsentanten fra kristeligt folkeparti.

Jeg mener ikke, at de lovforslag, som vi har til behandling her – det er jo en pakke, som hænger sammen, først foreslår man stop for lønninger, og for at få skuret det forslag ned hos befolkningen og hos lønmodtagerne er man naturligvis af psykologiske grunde nødt til at komme med forslag om stop for priser og avancer, tantiemer m.m. – er udtryk for, at man fra regeringens side har fundet de vises sten.

Det skal dog siges om forslaget til lov om stop for priser m.v., at det er mindre restriktivt end den nugældende midlertidige lov. Det er et positivt træk, og jeg vil gerne complimentere regeringen for, at man har forladt den totale udelukkelse af udefra kommende prisstigninger og lønstigninger i priserne. Men så har jeg nok heller ikke ret mange flere positive gloser over for regeringen.

Jeg mener, at regeringen – og skiftende regeringer gennem en årrække – har forsøgt med den patentmedicin, som man fortsat har en tyrkertro på vil hjælpe, patentmedicinen om indkomstpøolitik, om kontrol og statsdirigering af priser, lønninger og avancer, oven i købet fra et parti som socialdemokratiet, der taler om medindflydelse på sin egen arbejds-situation, medindflydelse på sin egen arbejdsplads, men på ingen måde medindfly-

delse på, hvad man skal sælge sin arbejdskraft for. Man har mange eksempler på, at denne indkomstpøolitik har spillet fallit. Alligevel fortsætter man med at betræde disse veje. I den periode, hvor indkomstpøolitikken har virket mere eller mindre restriktivt, er Danmarks økonomiske situation blevet stadig forværret.

Med hensyn til lovforslaget om stop for lønninger – som ganske vist ikke er til behandling nu, men da det er årsag til de foreliggende forslag, vil jeg gerne sige det nu – er det jo bevist med al tydelighed, at man ikke kan kontrollere lønninger inden for den private sektor. Der er enormt mange muligheder for, at man på anden vis økonomisk kan tilgode de medarbejdere, som man finder har fortjent at blive tilgodeset. Man kan naturligvis kontrollere lønningerne inden for den offentlige sektor, og så vil de offentligt ansatte meget hurtigt blive klar over, at de bliver distanceret med hensyn til lønindtægt og lønindtægtsmuligheder sammenlignet med dem, der er ansat i den private sektor.

Om prisstoplovforslaget kan man yderligere sige, at det kan overhovedet ikke lade sig kontrollere. Man kan gøre et ihærdigt forsøg på at kontrollere det, og man skal naturligvis give befolkningen indtryk af, at man har foden på og ved, hvor man skal sætte ind. Derfor stiller man også i udsigt, at nu skal man have ansat flere inden for monopoltilsynet. Dette er retsforbundet helt enig i, hvis de, der ansættes, plus de, der er der i forvejen, bliver brugt til det, de skal bruges til, nemlig at kontrollere de virkelige monopoldannelser, virkelig kontrollere, hvilke konkurrenceforvridende elementer der er i vort samfund. Men vi har ikke megen tillid til, at man ansætter flere inden for monopoltilsynet i et forsøg på at kontrollere, at dette her kommer til at fungere, for det kommer ikke til at fungere.

Hvis det kom til at fungere, ville problemet med hensyn til eventuelle dyrtidsportioner, som skulle forfalde til udbetaling i 1980 og eventuelt 1981, jo ikke være der. Man tager højde for, at prisstigningerne nok vil finde sted alligevel, det vil naturligvis udløse dyrtidsportioner, og så siger man stop for udbetaling af dyrtidsportioner. Det er bevis på, at regeringen ikke selv tror på, at prisstoploven virker.